Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 26 października 2015 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Umieszczenie nazwiska skarżącego — Dowód zasadności umieszczenia w wykazie

W sprawie T-290/14

Andriy Portnov, zamieszkały w Kijowie (Ukraina), reprezentowany przez M. Cessieux, adwokata,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez V. Piessevaux oraz J.P. Hixa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez D. Gauci oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1) oraz decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26) w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało umieszczone w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające,

SĄD (dziewiąta izba),

w składzie: G. Berardis (sprawozdawca), prezes, O. Czúcz i A. Popescu, sędziowie,

sekretarz: S. Bukšek Tomac, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 maja 2015 r. r.,

* Język postępowania: francuski

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności leżące u podstaw sporu

1 Skarżący, Andriy Portnow, będący obywatelem Ukrainy, zajmował liczne stanowiska w ukraińskiej administracji, w tym w szczególności stanowisko doradcy prezydenta Ukrainy.

2 W dniu 5 marca 2014 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła na podstawie art. 29 TUE decyzję 2014/119/WPZiB sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją")

3 Artykuł 1 ust. 1 i 2 zaskarżonej decyzji stanowi:

„1. Zamrożone zostają wszystkie środki finansowe i zasoby gospodarcze należące do lub będące w posiadaniu, dyspozycji lub pod kontrolą wymienionych w załączniku osób wskazanych jako odpowiedzialne za defraudację ukraińskich funduszy państwowych oraz osób odpowiedzialnych za naruszenia praw człowieka na Ukrainie, a także osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów z nimi powiązanych.

2. Nie udostępnia się – bezpośrednio ani pośrednio – żadnych środków finansowych ani zasobów gospodarczych wymienionym w załączniku osobom fizycznym lub prawnym, podmiotom lub organom, ani na ich rzecz".

4 Szczegółowe zasady stosowania środków ograniczających zostały określone w kolejnych ustępach tego artykułu.

5 W tym samym dniu Rada przyjęła na podstawie art. 215 ust. 2 TFUE rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem").

6 Zgodnie z zaskarżoną decyzją zaskarżone rozporządzenie nakłada obowiązek stosowania spornych środków ograniczających i określa szczegółowe zasady stosowania tych środków ograniczających, co do istoty w sposób identyczny jak rzeczona decyzja.

7 Nazwiska osób, których dotyczą zaskarżona decyzja i zaskarżone rozporządzenie, znajdują się w wykazie zawartym w załączniku do rzeczonej decyzji i w załączniku I do rzeczonego rozporządzenia (zwanym dalej „wykazem") wraz, między innymi, z uzasadnieniem ich umieszczenia.

8 Nazwisko skarżącego pojawiło się w wykazie wraz z danymi identyfikacyjnymi „były doradca prezydenta Ukrainy" i następującym uzasadnieniem:

„Osoba, wobec której wszczęto na Ukrainie postępowanie karne, aby przeprowadzić dochodzenie w sprawie przestępstw powiązanych ze sprzeniewierzeniem ukraińskich środków publicznych i ich nielegalnym przesyłaniem poza Ukrainę".

9 W dniu 6 marca 2014 r. Rada opublikowała w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej ogłoszenie skierowane do osób, wobec których mają zastosowanie środki ograniczające przewidziane w zaskarżonej decyzji i w zaskarżonym rozporządzeniu (Dz.U. C 66, s. 1).

10 Zgodnie z tym ogłoszeniem „zainteresowane osoby mogą […] złożyć wniosek do Rady (wraz z dokumentami uzupełniającymi) o ponowne rozpatrzenie decyzji o umieszczeniu ich w […] wykazie […]”. Ogłoszenie zwraca również uwagę zainteresowanych osób „na to, że mogą one zaskarżyć decyzję Rady do Sądu […] zgodnie z warunkami określonymi w art. 275 akapit drugi oraz w art. 263 akapity czwarty i szósty [TFUE]”.

11 W dniu 17 kwietnia 2014 r. skarżący skierował do Rady wniosek o ponowne rozpatrzenie umieszczenia jego nazwiska w wykazie, wnosząc jednocześnie o przekazanie mu informacji i dowodów, które uzasadniły to umieszczenie.

12 Rada potwierdziła, że wniosek jest w trakcie rozpatrywania, a w załączniku do odpowiedzi na skargę oraz do dupliki przedstawiła dokumenty składające się na akta skarżącego, to jest pismo biura prokuratora generalnego Ukrainy do wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 3 marca 2014 r. (zwane dalej „pismem z dnia 3 marca 2014 r.”), jak również inne dowody, pochodzące z okresu po przyjęciu zaskarżonych aktów.

13 Zaskarżona decyzja i zaskarżone rozporządzenie zostały zmienione decyzją wykonawczą Rady 2014/216/WPZiB z dnia 14 kwietnia 2014 r. dotyczącą wykonania zaskarżonej decyzji (Dz.U. L 111, s. 91) i rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 381/2014 z dnia 14 kwietnia 2014 r. dotyczącym wykonania rozporządzenia nr 442/2011 (Dz.U. L 111, s. 33). Decyzja wykonawcza 2014/216 i rozporządzenie wykonawcze nr 381/2014 nie zmieniły jednak sytuacji skarżącego.

14 Zaskarżona decyzja została również zmieniona decyzją Rady (WPZiB) 2015/143 z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniającą zaskarżoną decyzję (Dz.U. L 24, s. 16), która weszła w życie w dniu 1 lutego 2015 r. Jeżeli chodzi o kryteria wskazania osób, których dotyczą sporne środki ograniczające, z art. 1 rzeczonej decyzji wynika, że art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Zamrożone zostają wszystkie środki finansowe i zasoby gospodarcze należące do lub będące w posiadaniu, dyspozycji lub pod kontrolą wymienionych w załączniku osób wskazanych jako odpowiedzialne za defraudację ukraińskich funduszy państwowych oraz osób odpowiedzialnych za naruszenia praw człowieka na Ukrainie, a także osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów z nimi powiązanych, zgodnie z wykazem zamieszczonym w załączniku.

Do celów niniejszej decyzji do osób wskazanych jako odpowiedzialne za defraudację ukraińskich funduszy państwowych zalicza się osoby, wobec których organy ukraińskie wszczęły dochodzenie:

a) za defraudację ukraińskich funduszy lub aktywów państwowych lub za współudział w tych działaniach; lub

b) za wykorzystywanie stanowiska przez osobę piastującą funkcję publiczną, aby uzyskać nieuzasadnione korzyści dla siebie lub osoby trzeciej, a przez to spowodować stratę w ukraińskich funduszach lub aktywach państwowych, lub za współudział w tych działaniach”.

15 Rozporządzenie Rady (UE) 2015/138 z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniające zaskarżone rozporządzenie (Dz.U. L 24, s. 1) wprowadziło w nim zmiany zgodnie z decyzją 2015/143.

16 Zaskarżona decyzja i zaskarżone rozporządzenie zostały następnie zmienione decyzją wykonawczą Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającą zaskarżoną decyzję (Dz.U. L 62, s. 25) i rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania zaskarżonego rozporządzenia (Dz.U. L 62, s. 1). Decyzja 2015/364 zmieniła art. 5 zaskarżonej decyzji poprzez przedłużenie stosowania środków ograniczających w stosunku do niektórych osób umieszczonych w wykazie do dnia 6 marca 2016 r. lub do dnia 6 czerwca 2015 r. Rozporządzenie wykonawcze 2015/357 zastąpiło w konsekwencji załącznik I do zaskarżonego rozporządzenia.

17 W następstwie tych zmian nazwisko skarżącego nie figuruje już w wykazie.

Przebieg postępowania i żądania stron

18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 kwietnia 2014 r. skarżący wniósł niniejszą skargę. Złożył również wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym na podstawie art. 76a regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r.

19 Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2014 r. Sąd oddalił wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym.

20 W dniu 24 lipca 2014 r. Rada złożyła odpowiedź na skargę. Złożyła też ona uzasadniony wniosek w rozumieniu art. 18 ust. 4 akapit drugi instrukcji dla sekretarza Sądu o niecytowanie w publicznie dostępnych dokumentach dotyczących sprawy treści niektórych załączników do odpowiedzi na skargę.

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 sierpnia 2014 r. Komisja Europejska złożyła wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem z dnia 11 września 2014 r. prezes dziewiątej izby Sądu dopuścił tę interwencję. W piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 14 października 2014 r., Komisja poinformowała, że nie będzie składać uwag interwenienta.

22 Replika i duplika zostały złożone w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 17 września 2014 r. i 12 listopada 2014 r. Rada złożyła też uzasadniony wniosek w rozumieniu art. 18 ust. 4 akapit drugi instrukcji dla sekretarza Sądu niecytowanie w publicznie dostępnych dokumentach dotyczących sprawy treści niektórych załączników do dupliki.

23 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. Sąd wezwał strony do przedstawienia uwag w kwestii, czy skarżący zachowuje interes prawny po usunięciu jego nazwiska z wykazu osób objętych środkami ograniczającymi, a razie odpowiedzi twierdzącej – w odniesieniu do których zarzutów taki interes nadal istnieje. Strony zastosowały się do tego wezwania w wyznaczonym terminie.

24 Na rozprawie w dniu 21 maja 2015 r. Sąd wysłuchał wystąpień stron i ich odpowiedzi na zadane pytania.

25 Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim go ono dotyczy;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim go ona dotyczy;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

26 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za niezasadną;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

— subsydiarnie o orzeczenie, że skutki zaskarżonej decyzji pozostają w mocy do chwili, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

Co do prawa

W przedmiocie dalszego trwania interesu prawnego skarżącego

27 Należy przypomnieć, że w następstwie zmian wprowadzonych do zaskarżonych aktów decyzją 2015/364 i rozporządzeniem wykonawczym 2015/357 nazwisko skarżącego nie figuruje już w wykazie.

28 W odpowiedzi na pytanie pisemne Sądu (pkt 23 powyżej) Rada, popierana przez Komisję, stwierdziła, że skarżący nie wykazał dalszego istnienia swego interesu prawnego.

29 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarówno przedmiot sporu, jak i interes prawny strony skarżącej muszą istnieć, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego, co oznacza, że skarga powinna w efekcie móc doprowadzić do poprawy sytuacji strony, która ją wniosła (zob. wyrok z dnia 7 czerwca 2007 r., Wunenburger/Komisja, C-362/05 P, Zb.Orz., EU:C:2007:322, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).

30 Ponadto, o ile uznanie niezgodności z prawem zaskarżonego aktu nie może jako takie naprawić szkody materialnej lub naruszenia życia prywatnego, o tyle jest jednak w stanie zrehabilitować zainteresowaną osobę lub stanowić jakąś formę zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała z powodu tej niezgodności z prawem, oraz w ten sposób uzasadnić dalsze trwanie jej interesu prawnego. W tej kwestii należy zauważyć, że okoliczność, że uchylenie rozpatrywanych środków ograniczających było ostateczne, nie stoi na przeszkodzie dalszemu trwaniu interesu prawnego w odniesieniu do skutków aktów, którymi zostały nałożone, pomiędzy datą ich wejścia w życie a datą ich uchylenia (zob. podobnie wyrok z dnia 28 maja 2013 r., Abdulrahim/Rada i Komisja, C-239/12 P, Zb.Orz., EU:C:2013:331, pkt 70–72, 82).

31 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżący – jak podnosił on w odpowiedzi na pytania Sądu oraz na rozprawie, a czego Rada nie kwestionowała – był i nadal jest zaangażowany w ukraińską politykę. Tym samym jego publiczne wskazanie, poprzez umieszczenie jego nazwiska w wykazie, jako osoby, wobec której wszczęto na Ukrainie postępowanie karne dotyczące czynów polegających na defraudacji środków finansowych, może w szczególności szkodzić jego reputacji jako polityka.

32 Należy zatem stwierdzić, że interes prawny skarżącego nadal istnieje mimo uchylenia w stosunku do niego spornych środków ograniczających.

Co do istoty

33 Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów. Pierwszy z nich dotyczy naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznego środka zaskarżenia. Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia. Zarzut trzeci dotyczy nieprzestrzegania kryteriów wskazania osób objętych rozpatrywanymi środkami ograniczającymi, ustalonych w zaskarżonej decyzji i w zaskarżonym rozporządzeniu. Zarzut czwarty dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych, piąty zaś – naruszenia prawa własności.

34 W ocenie Sądu w pierwszej kolejności należy zbadać zarzut trzeci.

35 Na poparcie zarzutu trzeciego skarżący podnosi zasadniczo, że zastosowanie wobec niego środków ograniczających nie jest zgodne z kryteriami wskazania osób objętych tymi środkami, ustalonych w zaskarżonych aktach. Po pierwsze twierdzi on, że nie zostało wykazane, że jest on odpowiedzialny za defraudację publicznych środków finansowych i że wszczęto przeciwko niemu postępowanie karne lub dochodzenie dotyczące takiego czynu oraz, po drugie, że nielegalne przesyłanie poza Ukrainę zdefraudowanych środków finansowych jest przestępstwem odrębnym od tego, o którym mowa w zaskarżonych aktach, to jest defraudacji środków finansowych.

36 Poprzez taką argumentacją skarżący kwestionuje w istocie zasadność umieszczenia jego nazwiska w wykazie.

37 Rada z jednej strony podnosi, że art. 1 zaskarżonej decyzji nie może być rozumiany w ten sposób, że obejmuje on wyłącznie osoby, których wina za zdefraudowanie publicznych środków finansowych została ustalona w orzeczeniu sądowym, a z drugiej strony – że fakt nielegalnego przesyłania poza Ukrainę zdefraudowanych środków finansowych może stanowić element samego przestępstwa defraudacji środków finansowych.

38 Należy przypomnieć, że, o ile Rada dysponuje szerokim zakresem uprawnień dyskrecjonalnych w odniesieniu do kryteriów ogólnych podlegających uwzględnieniu przy stosowaniu środków ograniczających, o tyle skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga, by w ramach kontroli zgodności z prawem powodów uzasadniających decyzję o umieszczeniu lub pozostawieniu nazwiska określonej osoby w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi sąd Unii upewnił się, że decyzja ta, która ma dla tej osoby skutek indywidualny, opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. Oznacza to sprawdzenie okoliczności faktycznych podnoszonych w uzasadnieniu, które leży u podstaw rzeczonej decyzji, tak aby kontrola sądowa nie była ograniczona do oceny abstrakcyjnego prawdopodobieństwa przywołanych powodów, ale dotyczyła tego, czy powody te – lub co najmniej jeden z nich, uważany za sam w sobie wystarczający do wsparcia tej decyzji – są wykazane w sposób wystarczająco precyzyjny i konkretny (zob. wyrok z dnia 21 kwietnia 2015 r., Anbouba/Rada, C-605/13 P, Zb.Orz., EU:C:2015:248, pkt 41, 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

39 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że kryterium zawarte w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji przewiduje, że środki ograniczające są stosowane wobec „osób wskazanych jako odpowiedzialne za defraudację ukraińskich funduszy państwowych”.

40 Nazwisko skarżącego zostało umieszczone w wykazie z tego powodu, że jest on „[o]sob[ą], wobec której wszczęto na Ukrainie postępowanie karne, aby przeprowadzić dochodzenie w sprawie przestępstw powiązanych ze sprzeniewierzeniem ukraińskich środków publicznych i ich nielegalnym przesyłaniem poza Ukrainę”. Wynika stąd, że Rada uznała, iż skarżący był objęty przynajmniej postępowaniem wyjaśniającym lub dochodzeniem wstępnym, które nie zakończyło się (lub jeszcze się nie zakończyło) formalnym oskarżeniem.

41 Na poparcie powodu umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie Rada powołuje się na pismo z dnia 3 marca 2014 r., w którym wskazano, że „ukraińskie organy ścigania wszczęły pewną liczbę postępowań karnych w celu zbadania czynów przestępczych popełnionych przez byłych wysokich urzędników”, wśród których figuruje skarżący. W piśmie dodano następnie, w sposób bardzo ogólny, że przedmiotowe dochodzenie „pozwoliło na wykazanie faktu defraudacji znacznych kwot i późniejszego nielegalnego przesłania poza Ukrainę”.

42 W świetle akt sprawy należy zauważyć, że pismo z dnia 3 marca 2014 r. jest jedynym spośród dowodów przedstawionych przez Radę w niniejszym postępowaniu, który pochodzi z okresu poprzedzającego zaskarżoną decyzję i zaskarżone rozporządzenie. W konsekwencji zgodność z prawem rzeczonych aktów należy rozpatrywać w świetle tego jedynie dowodu.

43 Należy zatem ustalić, czy pismo z dnia 3 marca 2014 r. należy uznać za wystarczający dla poparcia twierdzenia, że skarżący został wskazany „jako odpowiedzialny za defraudację ukraińskich funduszy państwowych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

44 Tymczasem pismo z dnia 3 marca 2014 r., mimo iż – jak podkreśla Rada – pochodzi od wysokiej rangi organu wymiaru sprawiedliwości państwa trzeciego, to jest biura prokuratora generalnego Ukrainy, zawiera ono jedynie ogólne stwierdzenie, że skarżący, obok innych byłych wysokich urzędników ukraińskich, jest objęty dochodzeniem dotyczącym czynów – bliżej niesprecyzowanych – polegających

na zdefraudowaniu funduszy państwowych oraz ich nielegalnego przesyłania poza Ukrainę. Pismo to nie dostarcza żadnej dokładniejszej informacji dotyczącej tych czynów ani odpowiedzialności skarżącego w ich kontekście.

45 Ponadto, jeżeli chodzi o twierdzenia Rady przed Sądem, zgodnie z którymi wszczęcie dochodzenia dotyczącego skarżącego opierało się w sposób konieczny na informacjach uzyskanych w toku czynności wyjaśniających, bliżej niesprecyzowanych, przeprowadzonych przed tym wszczęciem, należy stwierdzić, że chodzi tu o zwykłe przypuszczenia. W tej kwestii należy przypomnieć, że decyzja w sprawie zastosowania środków ograniczających w rozumieniu art. 29 TUE nie jest przyjmowana w odpowiedzi na wniosek danego państwa trzeciego, lecz jest środkiem autonomicznym, przyjmowanym dla potrzeb realizacji celów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii. To do jej właściwego organu należy – w razie zakwestionowania – wykazanie zasadności powodów wysuniętych przeciwko konkretnej osobie, a nie do tej osoby przedstawienie zaprzeczającego dowodu braku zasadności wspomnianych powodów (wyroki: z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, Rec, EU:C:2013:518, pkt 120, 121; z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, Rec, EU:C:2013:775, pkt 65, 66).

46 Z pewnością prawdą jest, że – jak podnosi Rada – sąd Unii orzekł, w kontekście środków ograniczających, że wskazanie danej osoby jako odpowiedzialnej za przestępstwo nie oznacza koniecznie skazania za takie przestępstwo (zob. podobnie wyroki: z dnia 5 marca 2015 r., Ezz i in./Rada, C-220/14 P, Zb.Orz., EU:C:2015:147, pkt 72; z dnia 27 lutego 2014 r., Ezz i in./Rada, T-256/11, Zb.Orz., EU:T:2014:93, pkt 57–61)

47 Jednak w okolicznościach spraw, które znalazły się u podstawy orzeczeń przytoczonych w pkt 46 powyżej, wobec skarżących wydane zostało przynajmniej postanowienie prokuratora generalnego odnośnego państwa trzeciego o zajęciu ich aktywów, zatwierdzone przez sąd karny (ww. w pkt 46 wyrok Ezz i in./Rada, EU:T:2014:93, pkt 132). W konsekwencji zastosowanie środków ograniczających wobec skarżących w tamtych sprawach opierało się na konkretnych okolicznościach faktycznych, o których dowiedziała się Rada.

48 Tymczasem w niniejszej sprawie należy stwierdzić, po pierwsze. że Rada nie dysponowała informacjami dotyczących czynów lub zachowań konkretnie zarzucanych skarżącemu przez organy ukraińskie, a po drugie – że pismo z dnia 3 marca 2014 r., na które się powołuje, nawet jeżeli rozpatrywać je nie w sposób izolowany, lecz w kontekście, w jaki się ono wpisuje, nie może stanowić wystarczająco solidnej podstawy faktycznej w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 38 powyżej, by umieścić nazwisko skarżącego w wykazie z tego powodu, że został on wskazany „jako odpowiedzialny" za defraudację funduszy państwowych.

49 Zresztą dowody dodatkowe przedstawione przez Radę i pochodzące z okresu po przyjęciu zaskarżonych aktów wykazują, że skarżący był objęty dochodzeniem wstępnym zarejestrowanym po przyjęciu tych aktów i w tym samym dniu, w którym miała miejsce ich publikacja. Tym samym nie zostało nawet wykazane, że na dzień przyjęcia zaskarżonych aktów skarżący był objęty prawdziwym „postępowaniem karnym", nawet jeżeli miałoby się ono znajdować jedynie na etapie dochodzenia wstępnego. Wynika stąd, że umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie jako „[o]soby, wobec której wszczęto na Ukrainie postępowanie karne" jest nieprawidłowe. Zresztą w odpowiedzi na zadane na rozprawie pytanie dotyczące cofnięcia środków ograniczających w stosunku do skarżącego Rada nie podała żadnego wyjaśnienia usprawiedliwiającego rzeczone cofnięcie

50 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie nie spełnia określonych w zaskarżonej decyzji kryteriów wskazania osób objętych środkami spornymi ograniczającymi.

51 W konsekwencji zarzut trzeci należy uwzględnić, a zatem należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącego.

52 Z tych samych przyczyn należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia, w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego.

53 Z uwagi na fakt, że zarzut trzeci jest zasadny, należy uwzględnić skargę bez potrzeby wypowiadania się w przedmiocie pozostałych zarzutów.

54 Ponadto, skoro w następstwie decyzji 2015/364 i rozporządzenia wykonawczego 2015/357 nazwisko skarżącego nie figuruje już w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi, nie ma potrzeby rozstrzygania kwestii pozostawienia w mocy skutków zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącego.

W przedmiocie kosztów

55 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

56 Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania, zgodnie z żądaniami skarżącego.

57 Ponadto, na podstawie art. 138 § 1 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem, instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Komisja pokrywa zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim akty te dotyczą Andriya Portnova.

2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez A. Portnova.

3) Komisja Europejska pokrywa swoje własne koszty.

Berardis Czúcz Popescu

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 26 października 2015 r.

Podpisy